SÖMÜRÜCÜYE

YUMRUK

İŞÇİNİN SİYASİ GAZETESİ

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ ÖZ PARTİSİ TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ DİYOR Kİ:

işçiler....

DUYUN.. DİNLEYİN.. ÖĞRENİN..
EGEMEN SINIFLAR NE YAPIYOR?..
ONLARIN İKTİDARLARI, PATRONLARIN İKTİDARLARI NE YAPIYOR.
İŞÇİLERİ VE BÜTÜN TÜRK HALKINI NASIL ALDATIYOR.
VE DAHA İŞÇİLERE NE GİBİ TUZAKLAR HAZIRLIYOR.
İŞÇİLER HAKLARINI ALMAK İÇİN DİRENİNCE,
İŞÇİLER BOYKOT YAPINCA - İŞGAL YAPINCA - G R E V YAPINCA
VE KANI PAHASINA, KURŞUNLANMA PAHASINA ÜÇ BEŞ KURUŞ ZAM ALINCA
PATRONLAR VE ONLARIN İKTİDARLARI BOŞ MU DURUYOR.. HAYIR.. HAYIR..
MEVCUT ANAYASAL HAKLARI VE BUGÜNE KADAR MÜCADELE VEREREK
ELDE EDİLEN HAKLARI YOK ETMEK İÇİN:
YENİ YENİ TUZAKLAR HAZIRLIYOR YENİ BASKI KANUNLARI HAZIRLIYOR.
BÜTÜN EGEMEN SINIF PARTİLERİ BİR ARAYA GELİP BUNUN MÜZAKERESİNİ YAPIYORLAR.
NEDEN?......
İŞÇİLERİN SENDİKA SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜNÜ YOK ETMEK İÇİN.
İŞÇİLERİN DİRENİŞLERİNİ KANLA VE BARUTLA BASTIRMAK İÇİN
VE DE İŞÇİ SINIFINDAN YANA MÜCADELE VEREN GENÇLERİ SUSTURMAK İÇİN.
İŞÇİLERE VE İŞÇİ SINIFINDAN YANA OLAN AYDINLARA,
KARAKOLLARDA İŞKENCE ETMEK, ZİNDANLARDA ÇÜRÜTMEK İÇİN..
İŞÇİLER.. BÜTÜN BUNLAR EGEMEN SINIFLARIN, ONLARIN İKTİDARLARININ
BASKI VE ŞİDDET YOLLARIDIR. BUNA F A Ş İ Z M DENİR.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ GENEL BAŞKANI
BEHİCE BORAN

İŞÇİ SINIFININ GÜCÜ

Son yılın işçi hareketlerinde, işçi kardeşlerimiz «İŞÇİYİZ, GÜÇLÜYÜZ» sözlerini -sloganını- benimsemişlerdir. İşçi sınıfı gerçekten güçlüdür. Güçlüdür, çünkü sayıca çoktur ve sayısı günden güne artmaktadır. Güçlüdür çünkü işçiler fabrikalarda, madenlerde ve sair işyerlerinde bir işbölümü ve işbirliği içinde disiplinli, dayanışmalı çalışmayı, davranmayı öğrenmişlerdir. Güçlüdür, çünkü, Türkiye'yi dış ve iç sömürüden kurtaracak, gerçek kalkınma yoluna sokacak, çağdaş uygarlığa kavuşturacak, en ileri ülkeler arasında yer aldırtacak temel güç işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı, kendisiyle birlikte milletin büyük çoğunluğunu meydana getiren tüm emekçi sınıfları da, halkları da sömürüden, baskı ve şiddet yönteminden kurtaracaktır, Türkiye'yi tümüyle selâmete çıkartacaktır.

Ne var ki, işçi sınıfımız, bu zor ama çok şerefli kurtarıcılık görevini yerine getirebilmek için daha da güçlenmek zorundadır. Daha fazla ve gerçek anlamda güçlenmek için işçi sınıfımız, günlük çalışma hayatında gösterdiği disiplinli, teşkilâtlı davranışı siyaset alanında da göstermelidir. Günlük ekmeği için verdiği sendika düzeyindeki örgütlü mücadeleyi, siyaset alanında da vermelidir. Politika, uzun süreli bir ekmek, bir geçim, bir çıkar ve özgürlük mücadelesidir. İşçi ve emekçi sınıflar yararına işler yapı-

NEDEN?......
İŞÇİLERİN SENDİKA SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜNÜ YOK ETMEK İÇİN.
İŞÇİLERİN DİRENİŞLERİNİ KANLA VE BARUTLA BASTIRMAK İÇİN
VE DE İŞÇİ SINIFINDAN YANA MÜCADELE VEREN GENÇLERİ SUSTURMAK İÇİN.
İŞÇİLERE VE İŞÇİ SINIFINDAN YANA OLAN AYDINLARA,
KARAKOLLARDA İŞKENCE ETMEK, ZİNDANLARDA ÇÜRÜTMEK İÇİN..
İŞÇİLER.. BÜTÜN BUNLAR EGEMEN SINIFLARIN, ONLARIN İKTİDARLARININ
BASKI VE ŞİDDET YOLLARIDIR. BUNA F A Ş İ Z M DENİR.

İ Ş Ç İ L E R...
BÜTÜN BUNLAR OLURKEN TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ NE YAPIYOR?..
İŞÇİLERE GAZETE DAĞITIYOR. BİLDİRİ DAĞITIYOR. TOPLANTILAR TERTİPLİYOR.
SENDİKAL MÜCADELELERİNİ DESTEKLİYOR.
İŞÇİ PARTİSİNİN ÜYELERİ, İŞÇİLERİN İÇİNDE VE YANINDA OMUZ OMUZA, EGEMEN
SINIFLARA KARŞI KAVGA VERİYOR. İŞÇİLERLE BİRLİKTE KARAKOLLARA DÜŞÜYOR.
DAYAK YİYOR. İŞKENCE GÖRÜYOR. ZİNDANLARA ATILIYOR.

İ Ş Ç İ P A R T İ S İ
PATRONLARIN İKTİDARINA VE ONUN BÜTÜN KÖPEKLERİNE KARŞI,
İŞÇİYİ İŞVERENLERE SATAN SARI SENDİKACILARA KARŞI
TEK PARTİ DEVRİNİN BASKI VE ZULMÜNÜ GERİ GETİRMEK İSTEYEN
SATILIK İDARE ADAMLARINA KARŞI MÜCADELE EDİYOR.
SONUNA KADAR DA EDECEK.
NİÇİN?......
İŞÇİ SINIFINA GERÇEKLERİ GÖSTEREBİLMEK
VE ONUN ÖNCÜLÜĞÜNÜ YAPABİLMEK İÇİN.
NEDEN?...
İŞÇİLERİN DEMOKRATİK HAKLARI, SENDİKA SEÇME ÖZGÜRLÜKLERİ KISITLANMASIN.
İŞÇİLERİN DİRENİŞLERİ KANLA VE BARUTLA EZİLMESİN.
İŞÇİDEN YANA ÖĞRENCİLERE VE AYDINLARA ZALİMCE KIYILMASIN.
VE EMEKÇİ HALKLAR ZULÜM GÖRMESİN DİYE.

T Ü R K İ Y E İ Ş Ç İ P A R T İ S İ
EMPERYALİZME VE ONUN YERLİ ORTAKLARI PATRONLARA KARŞI,
ONLARIN GETİRMEK İSTEDİKLERİ FAŞİST TEDBİRLERE KARŞI,
BAĞIMSIZLIK-DEMOKRASİ VE S O S Y A L İ Z M İÇİN MÜCADELE EDİYOR.
BU MÜCADELESİNE GÜN GEÇTİKÇE HIZ VEREREK DEVAM EDİYOR.
NE ZAMANA KADAR?..
BÜTÜN TÜRK İŞÇİLERİ
TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ SAFLARINA KATILIP
POLİTİK MÜCADELESİNE BAŞLAYINCAYA KADAR..
İŞÇİ SINIFI
DİĞER EMEKÇİ SINIFLARIN DESTEĞİYLE
S O S Y A L İ S T İ K T İ D A R I K U R U N C A Y A KADAR.

Ne var ki, işçi sınıfımız, bu zor ama çok şerefli kurtarıcılık görevini yerine getirebilmek için daha da güçlenmek zorundadır. Daha fazla ve gerçek anlamda güçlenmek için işçi sınıfımız, günlük çalışma hayatında gösterdiği disiplinli, teşkilâtlı davranışı siyaset alanında da göstermelidir. Günlük ekmeği için verdiği sendika düzeyindeki örgütlü mücadeleyi, siyaset alanında da vermelidir. Politika, uzun süreli bir ekmek, bir geçim, bir çıkar ve özgürlük mücadelesidir. İşçi ve emekçi sınıflar yararına işler yapılabilmesi, bugünkü kapitalist düzenin değiştirilip işçi ve emekçi kitleler yararına sosyalist bir düzenin kurulabilmesi için iktidara gelmek şarttır. Bu da siyasi örgütle, parti ile olur. İşçi sınıfımızın kendi bağımsız partisi vardır: **TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ.**

İşçi kardeşlerim!

Bu partinin saflarında, idaresinde yeralın, bu partiye sahip çıkın, onu destekleyin. İşçi sınıfımız ve müttefiki, destekleyicisi emekçi sınıflar ancak bu yoldan memleket siyasetinde seslerini duyurabilir, güçlerini duyurabilir, giderek iktidarı alabilirler.

Bugüne kadar devleti, idareyi etki ve kontrol altında tutagelmiş olan sermaye sahipleri, patronlar sınıfı (burjuvazi), gittikçe gözü açılan, güçlenen ve direnen işçi sınıfımız ve diğer emekçi kitleler ve gençlik karşısında ürkmüştür. Şimdi bu uyanışı, güçlenmeyi, direnişi durdurmak için Anayasanın tanıdığı hak ve hürriyetleri kısıtlıyacak, ortadan kaldıracak yeni baskı ve şiddet kanunları, baskı ve şiddet tedbirleri tasarlıyorlar. Bunun hazırlığı içindedirler. «Ülke bütünlüğü parçalanmak isteniyor, Cumhuriyet rejimi tehdit ediliyor, sağ ve sol çatışıyor» yollu haykırışlar, demokrasiye karşı hazırlanan bu tertibi halkın gözünden gizlemek, halk oyunu yanıltmak maksadını güdüyor. Bu oyuna gelmiyelim. Önümüzdeki günlerde bütün işçiler, emekçiler, sömürülen, ezilen ve horlanan bütün halk kitleleri, ilerici, yurtsever aydınlar ve gençlik güçlerini birleştirmek, demokratik hak ve özgürlüklerini savunmak, demokratik ortamı kaldırıp faşist bir diktatörlüğü getirecek tertiplere karşı çıkmak durumundadırlar.

Haklarımızı bilelim. Görevimizi bilelim. Gücümüzü bilelim. Güçlerimizi birleştirelim. Hepimizin, Türkiye'mizin kurtuluşu bundadır.

BEHİCE BORAN
Türkiye İşçi Partisi
Genel Başkanı

PATRONLARIN KANLI BEKÇİSİ FAŞİZME HAYIR

TOPLUMSAL GELİŞME ve İŞÇİ SINIFI DEVRİMİ

«Tarih tekerrürden ibaret değil, toplumsal gelişmelerden ibarettir.»

Üretim araçlarına (toprak, fabrikalar vs.) sahip oluş, malların üretilmesi, kullanılması, dağıtılması durumlarına göre insanlar topluluk olarak sınıfları meydana getirmişlerdir.

FEODAL ÜRETİM tarzının hakim olduğu devirde, insan toplulukları temel olarak şu sınıfları meydana getirmekteydiler: Köylüler, büyük toprak sahibi derebeyler, küçük el zanaatları ustası ve emekçileri. Kısaca her çağda olduğu gibi, ezen ile ezilenler, çalışan ile çalıştıranlar. Sömüren ile sömürülenler.

KAPİTALİZM'de ise, iki ana sınıf doğmuş ve yaşamaktadır: Sermayedarlar, patronlar (BURJUVAZİ) ile İŞÇİ SINIFI (Proletarya). Diğer küçük burjuvaziye ve yoksul toplumsal ara tabakalara dahil olan köylüler-orta ve küçük köylüler-yoksul köylüler-memurlar-tüccarlar-esnaflar-aydınlar, bu iki temel sınıfın emrinde destekleyici güçlerdir. Kapitalist üretim tarzı içinde burjuvazi (patronlar) geliştiği ölçüde, yani sermayenin geliştiği ölçüde ve aynı oranlarla işçi sınıfı da gelişmektedir.

Dünya'da ilk defa İŞÇİ SINIFININ İKTİDARI, diğer yoksul köylü ve halkların desteği ile birlikte Rusya'da kurulmuştur. Ekim 1917 işçi devrimi ile Rusya'da kurulan sosyalist iktidar, Dünya'da toplumların tarihinde yeni bir devir açtı. Yani kapitalist-emperyalizmin yıkılması, parçalanması ve bunun yerine SOSYALİZMİN KURULMASI çağı. Bu çağın devrimci sınıfı İŞÇİ SINIFIDIR. İkinci dünya savaşından sonra birçok Asya ve Avrupa ülkelerinde sosyalist iktidarlar kuruldu. Böylece dünya kapitalist sistemine karşı, dünya sosyalist sistemi de yıkılmaz bir şekilde kurulmuş oldu. Bugün yaşadığımız dünya üzerindeki devir: kapitalizmden, sosyalizme geçiş devridir. Yani, kapitalizmin çöküşü, işçi sınıfının devrimciliği ile sosyalizmin kuruluşu devridir.

TÜRKİYE'DE 100 YILLIK GEÇMİŞİ OLAN İŞÇİ SINIFI HAREKETLERİ VE SOSYALİST MÜCADELEMİZ

Türkiye'de kapitalizmin tohumları atılıp gelişmeğe başladığı tarihten bu yana işçi sınıfı da oluşmaya başlamıştır. Türk işçi sınıfı bundan tam 100 sene önce, 1871 yılında ilk grevlerini yapmıştır. Ve Türkiye'de ilk defa işçi teşkilâtları bu sıralarda kurulmuştur. Adı AMELEPERVER CEMİYETİ. Türkiye'de işçi hareketlerinin ve sosyalist mücadelenin ve sosyalist mücadelenin sağlamlık ve yayılma kazanması ikinci meşrutiyetden sonra olmuştur. İşçiler çeşitli bölgelerde grevlere gitmişlerdir. Bu arada 1910 Eylülünde OSMANLI SOSYALİST FIRKASI kurulmuştur. Fakat o zamanki hakim sınıfların

Anayasal demokratik ortam doğmuştur. Bu ortamda sosyalist hareket; teşkilatlanıp, genişliyebilmesi için yeni imkânlar kazanmıştır.

Türkiye İşçi Sınıfı hareketinin siyasal planda 1960'a kadarki bu gelişimini daha iyi anlamak için Türkiye'nin ekonomik ve toplumsal gelişmesine bakmak gerekir.

TÜRKİYE'NİN EKONOMİK VE TOPLUMSAL GELİŞİMİ

Türkiye'de Meşrutiyet Devrine kadar burjuvazinin siyasi iktidarda belirli yeri olmamıştır. Ancak Meşrutiyet Devrinde burjuvaziye hak tanınmıştır. Milli Kurtuluş savaşı BURJUVA DEMOKRATİK DEVRİMİNİN en olgun ifadesini getirmiştir. Şöyleki: Padişahlık (otokrasi) yıkılmış, burjuva merkezî devlet organları kurulmuştur. Cumhuriyet hükümetleri, Türkiye'de kapitalizmi geliştirmek için bir seri ekonomik tedbirler almışlardır. «Devletçi kapitalizm» uygulaması burjuvaziyi güçlendirmiştir. İkinci dünya savaşı sırasında, iç ticaretden vurgun vuran ve böylece büyük servetler kazanan «harp zenginleri» ortaya çıkmıştır. Dış ticaretde de devlet kontrolu kalkmış, böylece ticaret burjuvazisinin (büyük tüccarların) elindeki servetler hızla artmıştır. Bu devrede ticaret ve sanayi burjuvazisi gelişmiş, tarım burjuvazisi (büyük toprak sahipleri) ile birlikte iktidarda ağırlıkları artmıştır. Bunlar, harpten sonra, devletçi uygulamadan ayrılıp, liberal ekonomiye yönelmek istemişlerdir. Liberal ekonomide, devletin rolü: Özel teşebbüsü desteklemek ve lâzım olan alt yapı yatırımlarını (yani yolları barajları, santralları, limanları) yapmaktı.

Yine bu yıllarda Türkiye'deki yerli patronlar (YERLİ BURJUVAZİ) dünya kapitalist sistemiyle (YABANCI PATRONLAR-EMPERYALİZM) birleşmeye doğru gitti. 1947 de MARŞAL PLANI-1948 de Amerika Birleşik Devletleriyle (A.B.D.) «İKTİSADİ İŞBİRLİĞİ ANLAŞMASI» (A.İ.D.) imzalandı. YABANCI SERMAYEYİ TEŞVİK kanunu çıkarıldı. Böylece yabancı sermaye ile işbirliğine giren, yerli sermayedarlar (YERLİ BURJUVAZİ) Türkiye'de yeni bir döneme girdi. Bu dönemde siyasi iktidarın değişmesi gerekiyordu. Nitekim 1950 seçimlerinde yerli sermayedarların partisi DEMOKRAT PARTİ seçimi kazandı ve yerli sermayedarların temsilcileri iktidarı ele geçirdi. D.P. iktidarı büyük sermayedarların isteğine uygun liberal bir ekonomi politikası takip etti. 1950-1960 döneminde sosyal bünyede büyük değişiklikler oldu. Tarım ve sanayi sektöründe büyük gelişmeler oldu. Yerli ve yabancı özel teşebbüsün teşviki sonucunda, büyük servet ve siyasi nüfuz sahibi SANAYİ BURJUVAZİSİ oluştu. Bunlar imalat yapan büyük fabrika sahibi patronlardı. Devlet yatırımları daha çok ağır sana-

demektir. Bütün zenginlikleri yaratan işçi sınıfı yok edilemez.

PARTİ SİYASİ MÜCADELENİN MOTORUDUR

27 Mayıs hareketi Türkiye'de Burjuva Demokratik haklarını genişletti. Ve dolayısıyla Sosyalist Mücadele için, İşçi Hareketleri için yeni imkânlar doğdu. Nitekim, Şubat 1961 de 12 Sendikacı tarafından TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ kuruldu. 1964 İzmir Kongresinde Programı kabul edildi.

TİP kuruluş yıllarında iki yönlü bir faaliyet yürütmeye çalışmıştır. Birincisi: Herşeyden önce İşçi ve Emekçi yığınları politik partileri içinde teşkilatlandırıp egemen sınıflara karşı mücadele vermek.

İkincisi: Gelişen demokratik ortamda Anayasa'da yazılı olan hakları yaşanır ve kullanılır hale getirmek için mücadele etmek.

Parti'nin İşçi Sınıfı içinde teşkilatlanmasını istemiyen egemen sınıflar ve onların iktidarları zora baş vurdular, kaba saba hucümlarda bulundular. Parti, bütün bunlara karşı koydu. Anayasada mevcut fikir ve düşünce hürriyeti haklarının maddi olarak kullanılmasını sağladı. Ve 1965 seçimlerindeki başarısıyla, Türk İşçi Sınıfının, Burjuva Parlementosunda sesini duyurdu. İşçi Sınıfının Burjuva Demokratik kurumlardan (Parlemento, Radyo, Anayasa mahkemesi) istifade etmesini sağladı. Verdiği çetin mücadele ile anti-komünist propadanda silâhının birçok unsurlarını kırdı. Burjuva Demokrasisi için bile Sosyalist bir partinin var olmasının zorunlu olduğunu kabul ettirdi.

1965-1966 ya kadar süren dönemde parti, genel propaganda ve demokratik haklar için giriştiği mücadeleye ağırlık vermişti. Teşkilatlanma meselesi hafif kalmıştı. Seçimlerden sonra Parti'yi şu yeni görevler bekliyordu.

1 — Parti'nin ve Sosyalist hareketin ulaştığı yeni aşamada, Parti içinde İşçi sınıfı ideolojisini (Sosyalizmi) hâkim kılmak.

2 — Parti'nin teşkilat yapısını işçilerden oluşturmak ve geliştirmek. Bunun içinde teşkilâtlanma ve eğitim meselelerini çözmek.

3 — Parti'nin İşçi Sınıfı ve diğer emekçi halkla olan temaslarını geliştirmek.

Ve egemen sınıflara karşı verilen mücadelede yol gösterici görevini tam yapmasını sağlamak.

Sosyalist bir Parti bu görevlerini yapabilmek için «Sınıf Partisi» olmak zorundadır. Ve elbetteki devrimci İşçi Sınıfının Partisi olmak zorundadır. Devrimci bir Parti, diğer politik güçlerin baskısına maruzdur. Türkiye İşçi Partisi de 1965-1970 yılları arasında Parti içinden ve Parti dışından bir takım saptırmalara ve baskılara maruz kalmıştır. Şöyleki, bu dönemde Türkiye'nin Sosyo-Ekonomik yapı-

Türkiye'de ilk defa işçi teşkilâtları bu sıralarda kurulmuştur. Adı **AMELEPERVER CEMİYETİ**. Türkiye'de işçi hareketlerinin ve sosyalist mücadelenin ve sosyalist mücadelenin sağlamlık ve yayılma kazanması ikinci meşrutiyetden sonra olmuştur. İşçiler çeşitli bölgelerde grevlere gitmişlerdir. Bu arada 1910 Eylülünde **OSMANLI SOSYALİST FIRKASI** kurulmuştur. Fakat o zamanki hakim sınıfların partisi **İTTİHAT VE TERAKKİ FIRKASI**'nın kısa zamanda **FAŞİST** idareye yönelmesiyle işçi sınıfı hareketleri ve sosyalist mücadele açık gelişme imkânlarından yoksun bırakılmıştır. Bu faşist yönetimin çıkardığı **TATİL-İ EŞKAL KANUNU** (bugünkü deyimiyle Grev kanunu), grevi ve işçi hareketlerini yasaklamış, ağır cezalara bağlamıştır. Bu baskı altında Osmanlı Sosyalist Fırkası çalışmalarını sürdürememiştir.

Milli Kurtuluş Savaşı sırasında da işçi hareketleri ve sosyalist hareket hem Anadolu hem de İstanbul'da yeniden hızlı bir gelişme göstermiştir. İstanbul'da **TÜRKİYE SOSYALİST FIRKASI** kurulmuştur. Ayrıca **AMELE BİRLİĞİ** ve **AMELE TEALİ BİRLİĞİ** kurulmuş ve İstanbul ile Zonguldak maden bölgelerindeki 60 bine yakın işçi bu birliklerde toplanmıştır.

Milli Kurtuluş savaşının kazanılmasından sonra o zamanın egemen sınıflarının iktidarı, işçi sınıfı hareketlerini kanun dışı etmek için fırsat kollamıştır. Nitekim 1925 de Şeyh Sait isyanı bahane edilerek çıkartılan **TAKRİR-İ SÜKUN** kanunu, solcu düşüncenin ve hareketlerinin susturulmasını sağlamıştır. Bu baskı kanunuyla sosyalist partiler ve yayınlar kapatılmış, yöneticileri mahkûm edilmiştir. 1925 den 1945 e kadar süren baskı döneminde işçi sınıfının açık mücadele imkânları yokedilmiştir.

Fakat egemen sınıflar, toplumsal gelişme kanunlarını ilelebet durduramazlar. Nitekim, 1945 den sonra, Türkiye'nin gelişmelerine uygun çok partili döneme geçilmiştir. Bu dönemde sınıf esasına göre parti ve sendika kurma yasağı kaldırıldığı için sosyalist partiler ve dernekler yine kurulmuştur. Ancak egemen sınıflar (burjuvazi) bu durumdan ürkmüş 1949 dan sonra yeni bir baskı dönemine gidilmiştir. Sosyalist partiler, dernekler, sendikalar kapatılmış, kurucuları mahkemelere sürülmüştür. 1952 de çıkarılan bir kanunla işçiler, sendika kurma, grev ve her türlü direnme haklarından mahrum bırakılmış, zulüm alabildiğine ağırlaştırılmıştır. Bu baskı dönemi de 1960 yılına kadar sürmüştür. 1960 dan sonra, yine toplumun gelişme şartlarına uygun bir yük sermayedarların isteğine uygun liberal bir ekonomi politikası takip etti. 1950-1960 döneminde sosyal bünyede büyük değişiklikler oldu. Tarım ve sanayi sektöründe büyük gelişmeler oldu. Yerli ve yabancı özel teşebbüsün teşviki sonucunda, büyük servet ve siyasi nüfuz sahibi SANAYİ BURJUVAZİSİ oluştu. Bunlar imalat yapan büyük fabrika sahibi patronlardı. Devlet yatırımları daha çok ağır sanayie yöneltilirken, özel sektör daha az sermaye istiyen ve daha çok kâr getiren işlere el attı. Sanayideki bu gelişme, sanayi burjuvazisinin (FABRİKA SAHİBİ PATRONLARIN) gücünü artırdı. Ticaret ve tarım burjuvazisinden daha güçlü bir duruma gelmeye başladı. Bu durum siyasi iktidarın yapısında da kendini gösterdi.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİNİN KURULMASI VE GELİŞMESİ

Kapitalist ekonominin uygulandığı her ülkede işçi sınıfı çeşitli aşamalardan geçer. İşçi sınıfının doğuşuyla, burjuvaziye karşı mücadelesi başlar. Mücadele başlangıçda tek tek işçiler tarafından, tek tek burjuvalara karşı yapılır. Sonra bir bölgedeki işçiler tarafından yürütülür bu mücadele. Bu ilk aşamalarda işçiler, kendi düşmanları olan sanayi burjuvazisinden ziyade, düşmanlarının düşmanıyla yani tutucu mutlakiyet çevreleriyle, toprak sahipleri ile, sanayici olmıyan burjuvazi ve küçük burjuvazi ile mücadele ederler. Fakat sanayi geliştikçe işçi sayısı artar, daha büyük yığınlar meydana getirir. Gücü büyür ve bu artan gücünü kendinde daha çok duyar. Tek tek işçilerle, tek tek burjuvalar arasındaki mücadele iki sınıf arasındaki mücadele halini alır. Yani BURJUVAZİ ile İŞÇİ SINIFININ mücadelesi.

Bu safhada işçiler burjuvalara (PATRONLARA-İŞVERENLERE) karşı mücadelelerini yürütmek için teşkilatlanırlar. SENDİKALAR kurarlar. Ücretlerini artırmak, daha iyi hayat şartlarına kavuşmak için, sıkılı bir yumruk gibi, sendikaları etrafında, patronlara karşı mücadele ederler. Bu mücadele içinde işçiler daha çok bilinçlenir, daha geniş bir birliğe kavuşur ve POLİTİK MÜCADELESİNE başlar.

Türkiye işçi tarihine-sosyalist mücadele tarihine- ve Türkiye İşçi Partisinin tarihine bakarsak bütün bunları görürüz.

Türkiye işçi sınıfının bağımsız siyasi teşkilatı **TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ** yeni bir safhaya girmiştir. Ve burjuvazi onun yok olmasını sağlıyamıyacaktır. Türkiye İşçi Partisini yok etmek demek Türkiye İşçi Sınıfının ezilmesini yok edilmesini istemek

Sosyalist bir Parti bu görevlerini yapabilmek için «Sınıf Partisi» olmak zorundadır. Ve elbetteki devrimci İşçi Sınıfının Partisi olmak zorundadır. Devrimci bir Parti, diğer politik güçlerin baskısına maruzdur. Türkiye İşçi Partisi de 1965-1970 yılları arasında Parti içinden ve Parti dışından bir takım saptırmalara ve baskılara maruz kalmıştır. Şöyleki, bu dönemde Türkiye'nin Sosyo-Ekonomik yapısı hızla gelişiyordu. Kapitalistleşme az da olsa, dışa bağlı da olsa süratli olmaktaydı. Buna paralel olarak İşçi Sınıfı hareketleri de çoğalıyordu. Dünya Kapitalist ve Sosyalist ülkeleri arasındaki çelişme artıyordu.

Parti içinde Küçük Burjuva sınıfından gelme elemanlar vardı. Dünya'da ve Türkiye'de gelişen olaylar karşısındaki hareket metodları İşçi Sınıfının ideolojisi olan Sosyalizm'le bağdaşmıyordu. Bunların yönetimindeki Parti, İşçi hareketlerinin gerisinde kaldı. İşçi sınıfının Burjuvaziye (patronlara-İşverenlere) karşı mücadele sertleşti. İşgaller, Grevler, protesto yürüyüşleri çoğaldı. Türkiye İşçi Partisinin mevcudiyeti, İşçi Sınıfının bu ekonomik mücadelesi için Burjuvaziye karşı bir sigortasıydı. Fakat, Parti'nin İşçi Sınıfı ile teması geri kalmıştı. Bunun düzeltilmesi gerekiyordu. Parti ileri bir hamle yapmak zorundaydı. İşte o vakit Parti içindeki küçük burjuva yapılı elemanlar bu atılıma karşı koydu. Görüşleri Parti içindeki sapmaları meydana getirdi. Burjuva basınının gayreti ile Parti geniş gücünü kaybetti ise de özü sağlamlaştı.

Bu sapmalardan biri M. Ali Aybar'ın şahsında ifadesini bulan, halk dalkavukluğu felsefesine dayanan, ekonomide, Burjuvazinin çizdiği sınırlar içinde kalarak haklar sağlamak isteyen Sosyal Demokrat görüştür. Parti içinde görülen ve dışından geliştirilen ikinci sapma ise, Sosyalist hareketin işçi özünü reddeden küçük burjuva damgalı Milli Demokratik Devrim görüşüdür. Bu sapma da son kongrede alınan bir kararla Partiden uzaklaştırılmıştır.

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ ÖZ PARTİSİ TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİNİN ÖNÜNDEKİ GÖREVLER.

Yukarıdan beri anlatılanlardan açıkça anlaşılacağı gibi, Teşkilatsız bir kimseyi herkes yumruklayabilir. Fakat teşkilatlanmış İşçi Sınıfına hiçbir güç karşı koyamaz. Bunun içindir ki Sosyalist İktidar mücadelesini teşkilatlı olarak veren işçi ve işçi sınıfının ideolojisini benimsemiş kişiler hiçbir güç tarafından yok edilemez.

(Sonu Sayfa 3'de)

BURJUVAZİ İLERİCİ GENÇLİĞE SALDIRIYOR

Son yıllarda gençlik hareketleri dünyada ve Türkiye'de büyük bir önem kazandı. Türkiye'de hemen herkes kanlı gençlik hareketlerinin ne olduğunu ve nereye varacağını tartışmaktadır. Şimdiye kadar çeşitli gençlik eylemleri bahane edilerek 21 genç öldürüldü. Boykot, işgal ve mitingler şeklindeki hareketler büyük gürültüler kopardı. Son Aralık ayı içinde 3 genç birden vuruldu ve bazı fakültelerde geçici polis karakolları kuruldu. Şu son günlerde ise Adalet Partisi iktidarı gençlik hareketleri ile ilgili kanunlar çıkarmaya çalışmaktadır.

Sosyalistler toplumdaki her hareketi işçi sınıfının çıkarları açısından değerlendirir. O hareketin işçi sınıfının sosyalist mücadelesine yararlı mı yoksa zararlı mı olduğuna bakarlar. Aynı şekilde gençlik hareketleri konusunda da bu kuralı savunurlar.

Bugün Türkiye'de gençlik hareketleri denilen olaylar üniversitelerde meydana gelmektedir. Fakat bu olayları tertipliyenler, kanlı vuruşmalardan medet uman egemen sınıflardır. Burjuvazi üniversite gençliği içine ajanlarını yerleştirmiştir. Olayları bu ajanlar aracılığıyla körüklemekte, silahlı mücadele haline sokmaktadır. Sonra da kanlı olayları, ilerici gençlik hareketlerini söndürmek için «anarşi vardır» diyerek kullanmaktadır. Üniversiteler büyük çoğunluğu bakımından, bugünkü düzene karşıdırlar. Emperyalizme, faşizme ve sömürü düzenine karşı çıkmaktadırlar. İşçiler onların bu mücadelelerini desteklemelidirler. Egemen sınıfların ilerici gençlere yaptığı faşist baskılara karşı çıkmalıdırlar. Çünkü sömürücü sınıfların baskı ve şiddet politikasına karşı mücadele etmek en çok işçi sınıfının yararınadır.

Fakat işçi sınıfı hiç bir zaman kendi kurtuluşunun kendi elinde olduğunu unutmamalıdır. İşçilerin kapitalizmi yenerek sosyalist iktidarı kurmaları ancak ve her şeyden önce kendi mücadelelerine bağlıdır. Bu bir. İkincisi: Bugünkü gençlik hareketleri düzene karşı çıkmakla beraber, bazı hastalıkları da taşımaktadır. Eğer bu hareketler sosyalist partinin politikasına uygun ve ona bağlı olarak yapılmazsa işçi sınıfının mücadelesine fayda getirmez. Hele hele bu hareketler işçi sınıfının partisine düşmanlık yaparsa sosyalizme zararlı olur. Bunun yanında ilerici gençler sadece üniversite duvarları içine kapanıp kalırlarsa görevlerini tam yapmış sayılmazlar. İşçi hareketlerini yardımcı olarak desteklemek zorundadırlar. Son olarak ilerici gençler burjuvazinin oyununa gelip gelmediklerini her zaman düşünmelidirler. Bunun için de ülkenin siyasi durumunu hesaba katmalıdırlar. İşçiler gençlik hareketlerini değerlendirirken işte bu noktalarda dikkat etmelidirler.

BURJUVAZİNİN GENÇLİK HAREKETLERİNDEKİ OYUNLARINI BOZALIM.

İLERİCİ GENÇLİĞE YÖNELEN FAŞİST BASKILARA KARŞI DURALIM.

MUHARREM KILIÇ
Sosyalist Gençlik Örgütü
Genel Başkanı

Sosyalist ekonomi ve Polonyadaki olayların iç yüzü

SOSYALİST EKONOMİNİN TEMEL KANUNU: Yüksek bir teknik temel üzerinde, sosyalist üretimi durmadan geliştirerek ve mükemmelleştirerek bütün toplumun durmadan artan maddi ve kültürel ihtiyaçlarını tatmin etmektir. Bunun içindir ki sosyalist ekonominin kurulması için o ülkede sanayileşmenin gerçekleşmesi ve ileri bir tekniğin kurulmuş olması lazımdır.

Yeryüzünde kapitalist ülkeler ve kapitalist idare yokolacak ve yerini sosyalist idare alacaktır. Buna bağlı olarak da sosyalist ekonomi, kapitalist ekonominin yerini alacaktır. Ancak sosyalist idareler ilk olarak gelişmiş, sanayileşmiş kapitalist ülkelerde değil, az gelişmiş, tam sanayileşememiş ülkelerde kurulmuştur. Ve bu ülkelerde sosyalist ekonominin kurulması uzun ve zorlu bir devrenin geçmesini gerektirmiştir.

Sosyalist iktidarın gerçekleştiği yani işçi sınıfının memleketin yönetimini ele aldığı ülkelerde sosyalist ekonominin kurulması için başta gelen ve mutlaka başarılması gereken iş sanayileşmektir. Ülkede ağır sanayiin kurulmasıdır. Bu nasıl olacaktır?

SANAYİLEŞMEK, makina yapan fabrikalar kurmak, ağır sanayii yeterli bir duruma getirmektir. Bu yatırımların olması için elbet de paraya ihtiyaç vardır. İşte bu para nereden sağlanacaktır? Bu tasarruf nereden sağlanacaktır? Üstelik az gelişmiş ülkelerde tasarruf imkânları hem mahdut hem de zordur. Çünkü sanayileşmenin yanında eğitim, sağlık gibi hizmetlerin de bir an evvel sağlanması gerekmektedir. Sosyalist bir yönetimde sanayileşmenin sağlanması için başvurulan kaynak ve tasarruflar şunlardır:

1 — Sosyalist ekonominin kuruluş dönemlerinde zaruri ihtiyaçların dışında kalan naylon çoraptan dudak boyasına kadar bir çok lüks maddelerin kullanılması kısıtlanır.

2 — Özel şahısların elinde bulunan hafif sanayi devletleştirilir. Buradan elde edilen kârlar ağır sanayie yatırılır.

3 — Sosyalizm işçi sınıfının davasıdır. Onun için sosyalist ekonominin kurulması için en büyük gayret ve fedakârlığı yine işçi sınıfı yapacaktır. İşçi sınıfının sosyal hayatı garantide olacak, evvelce patronun cebine kâr olarak giden paralar ağır sanayide kullanılacaktır.

4 — Ayrıca sosyalist ülkelerin yardımları da sanayileşmeyi hızlandırır. Bu yardımlar, emperyalist - kapitalist ülkelerin yaptığı gibi o ülkeyi daha fazla [illegible]

lişmiş ülkelerde küçük toprak sahipleri çoktur. Topraklar küçük parçalar halindedir ve makinalı tarım yapılmaz. Verim çok düşüktür. Bu ülkelerde yeni kurulan sanayi bölgelerine gelen işçi yığınlarını besliyebilmek için toprakların birleştirilmesi, makinalı tarıma geçilmesi ve üretimin arttırılması gerekmektedir. Fakat kapitalizmin mülkiyet bilincini taşıyan bu küçük toprak sahipleri, toprakların kollektif çiftlikler haline getirilip verimin arttırılmasına karşı koyarlar. Daha da olmazsa ürünlerini saklar, üretimi azaltır ve böylece gıda maddelerinde karaborsa yaratırlar. Bu ortamdan yararlanmak isteyen kapitalist ülkelerin ajanları ve o ülkenin eski patronları (burjuvaları) işçi sınıfı iktidarını sarsmak için karşı propaganda yaparlar.

POLONYA OLAYLARI

Polonya sosyalist bir ülkedir. Polonya son 25 yılda hızla kalkınmış bir ülkedir. İkinci dünya savaşında sanayisinin % 65 ini kaybettiği halde kısa zamanda sanayisini yeniden kurmuştur. 32 milyon nüfusun 16 milyonu şehirlerde yaşamaktadır. Kömür üretimi 129 milyon tonla Türkiye'ninkinin 20 katıdır. Çelik üretimi 11 milyon tondur ve yine Türkiye üretiminin 20 misline yakındır. 1968 yılındaki hububat üretimi Türkiye'nin iki katıdır. Bu şartlardaki Polonya için, Türk basınının, zengin kapitalist ülkeler basınını taklit ederek «ekmekten ve özgürlükten yoksun zavallı Polonya halkı» diye kampanya açması tam bir yalancılık ve iki yüzlülüktür.

Polonya olayları işçi sınıfının kendi iktidarına sahip çıkmasının kavgasıdır. Sosyalist iktidara karşı çıkan küçük toprak sahiplerine «dur» demesinin ve kendi devrimine sahip çıkmasının kavgasıdır. Çünkü:

Polonya'da nüfusun % 32 si tarımda çalışmaktadır. Bunun % 18 i devlet çiftliklerinde ve kooperatiflerde % 82 si ise özel kişilere ait çiftliklerde yaşamaktadır. Polonya'da tarım dışında çalışan nüfus yıllık gelirinin % 44 ünü gıda maddelerine sarfetmektedir. Yani gelirin % 42 sini bu küçük özel çiftlik sahipleri almaktadır. Ayrıca 1970 yılında et, süt ve bunun gibi gıda maddelerine % 20 yi aşan zamlar yapılmıştır. Devlet özel çiftçilere yatırım kredisi ve karşılıksız teknik bilgi vermektedir. Bu yardımlar işçilerin devlete verdiği vergilerden karşılanmaktadır. Bütün bunlara karşılık, özel çiftçiler «toprakları işletmeme» tehdidiyle tarım ürünlerinin fiyatlarını artırmak için devleti zorlamışlardır. Bu zorlamayla % 20 zam yapılınca, Polonya işçisi hareke-

İLERİCİ GENÇLİĞE YÖNELEN FAŞİST BASKILARA KARŞI DURALIM.

MUHARREM KILIÇ
Sosyalist Gençlik Örgütü
Genel Başkanı

Faşizme Evet Diyenlerin Türkiye İşçi Partisine Saldırıları

Egemen sınıflar İşçi ve Emekçi sınıfların mevcut Anayasal haklarını yok etmek amacını güden faşizm hazırlıklarına girişmişlerdir.

Buna karşı Halkımızı uyarma görevini yüklenen Partimiz (TİP) «FAŞİZME HAYIR» kampanyası açmıştır.

Bu kampanya sebebiyle yayınlanan ve Türkiye'nin her yanında dağıtılan bildiriler, Zonguldak İl Teşkilâtı elemanları tarafından Zonguldak Merkezinde ve Kdz. Ereğli'sinde dağıtılmış ve bununla ilgili olarak afişler yapıştırılmıştır.

Ne var ki, Faşist baskı kendini göstermiş, yaptıkları bu çalışmalardan dolayı Zonguldak'da iki Parti üyesi mahkemeye sevkedilmiştir. Savcının tevkif isteği mahkeme tarafından red edilerek arkadaşlarımız serbest bırakılmıştır. Ayrıca, hakkında hiçbir karar olmadığı halde, afiş yapıştırmak isteyen arkadaşlarımız polis tarafından haksız ve kanunsuz olarak yakalanmış, karakolda alıkonulmuş ve arkadaşlarımız polis tarafından dövülmüştür. Yine, dağıtılan bu bildiriler sebebiyle Anayasa'ya aykırı olarak Parti binasının aranmasına karar verilmiş ve polisler tarafından Parti binası aranarak bildirilere el konulmuştur.

İl Başkanımız ve Kdz. Ereğli ilçe teşkilâtının üyesi bir arkadaşımız ise tutuklanmış olup, şimdi hapiste bulunmaktadırlar.

Bütün bu saldırılar ve baskılar elbetteki İşçi Sınıfının Partisini ve onun devrimci üyelerini yıldırmayacaktır. Ancak, mücadelelerine hız verecektir.

Ve bütün bunlar göstermektedir ki Türkiye'de Faşizme evet diyenler ve onun gerçekleşmesini isteyenler de vardır. Fakat faşizm öyle bir baskı ve şiddet iktidarıdır ki kendisine evet diyenler de bu zulümden kurtulamazlar. İşte, «evet» diyenler bunu iyi bilmelidirler.

---

sosyalist ekonominin kurulması için en büyük gayret ve fedakârlığı yine işçi sınıfı yapacaktır. İşçi sınıfının sosyal hayatı garantide olacak, evvelce patronun cebine kâr olarak giden paralar ağır sanayide kullanılacaktır.

4 — Ayrıca sosyalist ülkelerin yardımları da sanayileşmeyi hızlandırır. Bu yardımlar, emperyalist - kapitalist ülkelerin yaptığı gibi o ülkeyi daha fazla sömürmek için değil, işçi sınıfının o ülkede sosyalizmi bir an önce kurması için verilir. Esasında bu yardımı yapan ülkede de işçi sınıfı iktidarda olduğu için, yardımda bulunduğu ülkenin işçi sınıfını sömürmesi söz konusu olamaz.

5 — Sosyalist ekonominin gerçekleşmesi için tarımda alınacak tedbirler de çok önemlidir. Gelişmiş kapitalist ülkelerde küçük toprak sahipleri yok olmuştur. Topraklar büyük çiftlikler halinde ve özel şahıslara aittir. Bu çiftliklerde tarım makinayla yapılır. Dolayısıyle verim yüksektir ve tarımda ücretli işçiler çalışır. Böyle bir gelişmiş kapitalist ülkede ekonomiye geçiş daha kolay olur. Bu büyük çiftliklerin devletleştirilmesiyle, buralardan elde edilen kârlar yine sanayie yatırılır. Buna mukabil az gelik sahipleri almaktadır. Ayrıca 1970 yılında et, süt ve bunun gibi gıda maddelerine %20 yi aşan zamlar yapılmıştır. Devlet özel çiftçilere yatırım kredisi ve karşılıksız teknik bilgi vermektedir. Bu yardımlar işçilerin devlete verdiği vergilerden karşılanmaktadır. Bütün bunlara karşılık, özel çiftçiler «toprakları işletmeme» tehdidiyle tarım ürünlerinin fiyatlarını artırmak için devleti zorlamışlardır. Bu zorlamayla %20 zam yapılınca Polonya işçisi harekete geçmiştir. 1956 yılındanberi tarımda kollektifleştirmeyi duruduran yöneticilerini işbaşından atmışlar. Ve Gomulka'nın yerine, eski bir maden işçisi olan GİEREK seçilmiştir.

Bütün bunlar göstermektedir ki, burjuva gazetelerinin iddia ettiği gibi Polonyalı işçiler sosyalizme karşı değil, tam tersine sosyalizme sahip çıkmak için harekete geçmişlerdir. Sosyalist marşlar söyliyerek meydanlarda yürümüşler ve sosyalizmin kuruluşunu yavaşlatan parti yöneticilerine ve karşı devrimci özel çiftçilere karşı sosyalist devrime olan bağlılıklarını göstermişlerdir. Yani kendi iktidarlarına sahip çıkmışlardır.

A. Hamdi Dinler

TOPLUMSAL GELİŞME ve İŞÇİ SINIFI

(Baştarafı Sahife 2'de)

Türkiye İşçi Partisi son 4 üncü Büyük Kongresinde (29-31 Ekim 1970) Türkiye İşçi Sınıfının Öz Partisi olma yolunda önemli kararlar almıştır. Bu kongrede alınan kararlar esas itibariyle üç ana başlık altında toplanabilir.

1 — Türkiye'de burjuva demokratik ortam vardır. Türkiye'deki yerli burjuvazi (yerli sermayedarlar), yabancı burjuvazi (EMPERYALİZM) ile birleşmiştir. Menfaat ortaklığı vardır.

2 — Türkiye'deki sosyalist devrim mücadelesinin zorunlu ve vazgeçilmez gücü İŞÇİ SINIFIDIR.

3 — Devrimci mücadele içinde ortaya çıkmış olan Milli Demokratik Devrim görüşü bir sapmadır ve parti içinden atılmalıdır.

İşçi sınıfının devrimci gücüne inanan ve güvenen, onun devrimci mücadelesini sevk ve idare etmek için yerli patronlara (burjuvaziye) karşı mücadele veren bağımsız Türkiye İşçi Partisi, Türkiye'deki sosyalist hareketin SOSYALİST DEVRİM olduğunu belirtmektedir. Şu halde «sosyalist devrim» ne demektir?. SOSYALİST DEVRİM; İŞÇİ SINIFININ, diğer emekçi sınıf ve tabakaların desteğiyle, emperyalizme ve onun yerli ortakları kapitalistlere karşı mücadele ederek, SOSYALİST TOPLUM DÜZENİNİ kurmak için, devlet makinasına (yani siyasi iktidara) el koyması ve onun sınıf niteliğini değiştirmesi olayıdır.

Tabii ki bu lafla olacak bir iş olmadığı gibi, işçi sınıfı olmadan da gerçekleşemez. Ancak şu da var ki: İşçi sınıfının politik teşkilatı «PARTİ» olmadan da işçi sınıfı «sosyalist devrimi» gerçekleştiremez. İşçi sınıfını, burjuva partileri ve burjuva ideolojisine sahip partiler yönettikçe, işçi sınıfı kapitalist sistemden kurtulamaz.

PARTİ İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜ TEŞKİLATIDIR. Ona kurtuluş yolunu gösteren, onu bu yolda birleştiren, onu bu yolda bilinçlendiren en önemli teşkilatıdır. Partisiz kalan veya bırakılan işçi sınıfı sömürü düzeninin duvarlarına başını çarpa çarpa şaşırır, yolunu göremez, kurtuluşa eremez.

Öyleyse bizde 60 yıllık bir mücadelenin sonunda elde edebildiğimiz partimize sahip çıkmak zorundayız. Onun geçirdiği güçlükleri öğrenmek, mücadelesini dört gözle izlemek, hareketlerini dikkatle takip etmek zorundayız. Yoksa daha uzun bir süre partimiz bizden kopuk, biz partimizden uzak ziyan olur gideriz.

DEVRİMCİ ERDEMİR İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ GELİŞİYOR

MADEN-İŞ SENDİKASI Dokuzuncu Bölge Temsilciliği 10.1.1971 günü Karadeniz EREĞLİ Belediye Sinemasında devrimci Erdemir işçileri ile büyük bir toplantı yaptı. Devrimci işçiler, sendikal mücadelelerindeki meseleleri konuşarak işçi sınıfının devrimci mücadelesinin devam etmekte olduğunu egemen sınıflara bir kere daha ilân ettiler.

TOPLANTIDA YAPILAN KONUŞMALARINDAN BAZILARI

ŞÜKRÜ ÖZBAYRAK: (Bölge Merkez Şubesi Başkanı)

İki sene evvel Metal-İş'in sözleşmesinde 15 gün grev, birçok olaylar oldu. Birçok arkadaşımızın işten atılması pahasına, Türk-İş'in insan hakları satma uzmanları tarafından Bakanlarla birlikte toplu sözleşme imzalandı. Bu sözleşmenin maddeleri bile tam olarak uygulanmadı. Sizin hakkınızı, işverene kabul ettirememiş bir sarı şebeke zaman zaman karşınıza geçerek, «size hizmet etmekten şeref duyuyoruz» diyor, yetki istiyor. Biz de diyoruz ki: «demir-çelik işçisi yetkiyi istediğine verir».

NAMIK AŞÇI: (Maden-İş Basın Bürosu)

Türkiye'de bütün çalışanlar rahatsız. İşçiler, köylüler direniyorlar. Çalıştıranlar da rahatsız. Ama onlar direnmiyorlar. Çünkü onların endişeleri başka. Biz insanca yaşamak istiyoruz, onlar daha fazla sömürmek istiyorlar. Devlet de tedbirler peşinde. Biz şuna inanıyoruz: «tepeden burda yoktur. Bir takım köpekler bize havlıyorsa onların efendilerini bileceğiz. Bizim haklarımıza sahip olmamızdan asıl SERMAYE rahatsız olmaktadır. Ve bize yapılan hucümların asıl nedeni sermayenın rahatsızlığıdır. Mücadelemiz bununla da bitmiyecektir. İşçi sınıfı yarattığı değerlerin sahibi olabilmek ve bu değerleri kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda kullanılmasını sağlamak için SİYASİ MÜCADELE de verecektir. Yaşasın işçi sınıfının mücadelesi.

OSMAN ASLANBAY: (Sıcak Haddahane)

Arkadaşlar, her şeyden önce bazı meseleleri doğru saptamamız lâzım. Devrim deyince ne anlıyoruz? «DEVRİM KAPİTALİST DÜZENİN DEĞİŞMESİDİR». Egemen sınıflar ve onların hizmetkârları her yerde bizim için yalan söylüyorlar. Zaten sermaye, düzenini yalanla sürdürmeye çalışmıyor mu? Sermayenin hâkim olduğu bir düzende yalan söyliyen adam, namuzsuz adamdır. Namuzsuz adam da bize karşı her melaneti yapar. Böylelerini iyi belliyeceğiz.

İBRAHİM KALYONCU: (Merkez Bakım)

Sarı şebekeyi yıktık. Fakat şimdi sa- mücadeleye girmeliyiz. Memleket idaresinde er-geç söz sahibi olmalıyız. Biz bölünmez bir bütün olarak birleştik. Asla bölünmiyeceğiz. Bunu herkes böyle bilmelidir. Bütün çıkarcı çevreler böyle bilsin.

NECİP AKMAN: (Yüksek Fırın)

İşçi sınıfının Erdemir de verdiği bu mücadele, şu Ereğli de iki tepe arasında kalmıyor. Bütün Türkiye'de işçilere önder olmuş durumdayız. Benim 20 senelik işçilik hayatım var. Bu kadar işçi düşmanı olduğunu tahmin etmiyordum. İşçinin çok düşmanı varmış. Onu da bu Ereğli'de gördüm. Biz burada sendikal devrimimizi yaptık. Bundan sonra bilinçleneceğiz.

ZAİM ŞİMŞEK:

Bugün Metal-İş deyince arkasında kim var? «Türk-İş» var. Türk-İş'in arkasında kim var? «İşverenler» var, işverenler. Bunlar karşılıklı anlaşıp bütün pazarlarda bizi satacaklar. Ama bundan sonra bizi satamıyacaklar. Çünkü Ereğli işçisi bugün her şeyi bütün gerçeği ile görmüş durumda.

ÇETİN ÖZEK: Ceza Hukuku Doçenti

Toplu sözleşme yapılmakla, sizin ücretlerinizin artmasıyla kavga bitecekmi? Kavgayı siz sadece Metal-İş Sendikasına karşı mı yaptınız? Kavga sadece Ereğli Demir-Çelik Fabrikası işverenine karşı mıdır?

YORUM

ERDEMİR İŞÇİLERİ

Ereğli'de Erdemir işçileri kıyasıya bir mücadele vererek «sarı sendika» çemberini kırdılar.

Bu, işçi sınıfına ihanetini biraz daha açığa vuran, işverenlerin kâhyası ve bu düzenin çanak yalayıcısı sarı sendikacılara indirilen ağır bir darbedir.

Erdemir işçilerinin ileriye dönük adımları altında cıyak-cıyak bağıranları içine düştükleri bataktan çıkarmaya artık hiç kimsenin gücü yetmiyecektir.

Şurası iyi bilinmelidir ki: tarih boyunca, işçi sınıfının önüne egemen sınıflar tarafından binlerce tuzak, binlerce engel çıkarılmış veya çıkartılmak istenmiştir. Ama işçi sınıfı her seferinde bu engelleri bir bir aşmasını bilmiş, en güç anlarında da «SIKILI BİR YUMRUK» gibi olmayı başararak, düşmanlarını dize getirmiştir.

Bizim, işçi sınıfının sendikal mücadelesini yönetmek durumunda olanlara tavsiyemiz odur ki: «hiçbir zaman işçi sınıfının mücadelesine engel olmaya, şu veya bu etiket altında görünerek onu rayından saptırmaya çalışmayın. Hele hele o mücadelenin gerisinde kalmamaya çok dikkat edin..» Çünkü, işçi sınıfı hareketi mücadelenin gerisinde kalanları çiğner geçer. Çünkü, işçi sınıfı önüne çıkartılacak her engeli aşabilecek yeteneğe ve her türlü güçlüğü çözebilecek bir bilimsel ideolojiye sahiptir. Bugün Erdemir'de sarı sendikacıları üç günde dize getiren işçiler, sözleşme zamanı geldiğinde, sırtından milyonları vuran yerli ve yabancı patronları dize getirmek başarısını da göstereceklerdir. Bundan hiç kimsenin endişesi olmasın.

Patronların, «böl ve soy» politikası tutmayacaktır. İşçiler, çalışma ve yaşama şartları bir olduğu, birinin menfaati hep-

rosu)

Türkiye'de bütün çalışanlar rahatsız. İşçiler, köylüler direniyorlar. Çalıştıranlar da rahatsız. Ama onlar direnmiyorlar. Çünkü onların endişeleri başka. Biz insanca yaşamak istiyoruz, onlar daha fazla sömürmek istiyorlar. Devlet de tedbirler peşinde. Biz şuna inanıyoruz: «tepeden inme tedbirlerle hiçbir şey çözümlenemez».

YAKUP İNAL: (Nakliyat doklar)

Sayın basın mensupları. Ama sayın basın mensupları derken ayırmam lazım: içşiden yana olan basın mensupları ve değerli işçi arkadaşlarım.. Geçen toplantıda buraya, Ankara ve İstanbul'dan birçok basın mensupları geldi. Ama hangi biri işçi sorunlarına değindi. Onlar sayın değildirler.. Günaydın gazetesinde, iş kazasında kaybettiğimiz arkadaşımızın resmi altında şöyle bir yazı: «İş yerinde bir kontak neticesi canını kaybeden bir işçi.» İş yerinde kontak neticesi ölüm olmaz. İş yerinde can emniyetine kıymet verilmediğinden arkadaşımız ölmüştür.. İşverene yaranmak için «bir kontak neticesi ölmüştür» diye yazan basın mensubu, sayın basın mensubu olamaz.

YAKUP ERDEM: (Merkez bakım)

İşçi sınıfının tek silahı bilimdir. DİSK'in sözleşme yaptığı yerlerde işçinin üstü aranmaz, işçinin haysiyeti vardır. Ama meye çalışmıyor mu? Sermayenin hâkim olduğu bir düzende yalan söyliyen adam, namuzsuz adamdır. Namuzsuz adam da bize karşı her melaneti yapar. Böylelerini iyi belliyeceğiz.

İBRAHİM KALYONCU: (Merkez Bakım)

Sarı şebekeyi yıktık. Fakat şimdi sarı şebekenin arkasındaki güçler karşımıza çıkmaya başladılar. Egemen sınıfların zararına ve bizim yararımıza olan şeyi yapalım. Yani ekonomik mücadelemiz yanında, politik mücadelemizi de verelim. Kendi sınıfımızın düşüncesi olan düşünceyi benimseyip, bu düşünce etrafında birleşelim. Bu mücadeleye biz de girelim. O zaman muvaffak oluruz. O zaman onları yıkarız. O zaman onların iktidarına son veririz. Ve o zaman onların bize karşı kullanmış oldukları devlet örgütünü biz onlara karşı kullanırız.

İLHAMİ AKMAN: (Sıcak Haddahane)

Daha önceleri yedi kişi ile başladık. Sonraları 63 kişi olduk. Ve şimdi gördüğünüz gibi 4200 kişi haline geldik. Bu yalnız Erdemir'dedir. Eğer bir de bunu genel olarak bütün Türkiye'de düşünürseniz acaba ne olur. Ya Dünya'da olduğunu düşünürsek acaba ne olur? Bakın: Biz işçiler bir araya geldikten sonra, ne Erdemir'de, ne Ereğli'de, ne İstanbul'da, ne Kars'da, ne Van'da değil, Türkiye'de değil, Dünya'da karşımıza çıkacak hiçbir güç yoktur. Eğer roket de varsa, unutmayın ki onu da yapan işçilerdir.

TALİP IŞIK:

Tek devrimci işçi sınıfı ve işçi sınıfına inanmış çok kıymetli arkadaşlarım.. Arkadaşlarım, görevimiz Maden-İş'e girmekle bitmiyor. Bu, görevimizin ilk başlangıcıdır. Bundan sonra, bu memleket de neler olup bitiyor hepsinden haberdar olacağız, hepsini bir bir bileceğiz. İşçi sınıfı olarak sesimizi her yerde bundan böyle daha güçlü olarak duyurmamız gerekir. Bunun için yalnız ekonomik mücadeleyi yürütmemiz yetmez. Politik

Bir çok aydın sırf işçi sınıfının dostu oldukları, bu uğurda yazdıkları için zindanlara atılıyorlar. Siz hapislerde zengin adam gördünüz mü? Pek nadir. Ama sizler girersiniz. Bir hukukcu olarak söylüyorum: (Fakat bu Türkiye'de hukukçu olmak övünülecek bir şey değil, utanılacak bir şey.) Hukuk dediğimiz, kanun dediğimiz nesne yazılmakla kanun olmaz! Yazılmakla uygulanmaz. Kanunlar ancak onu uygulayacak olanın işine geldiği sürece ve işine geldiği şekilde uygulanır. Demek ki hukuk, hâkim olan sınıfların, kendi çıkarlarını bir düzene bağlamak için yaptıkları kaideler bütünüdür. Her sınıf iş başına geldi mi kendi çıkarlarına uygun bir düzen kurmak ister. Ve bu düzeni de bir takım hukuk kaideleriyle sistemleştirir. Onun içindir ki bu kanunlar, bu hükümler ancak onu uygulayacak olanların işine uygun olarak sistemleştirilir. Ve onun işine uygun olarak uygulanır. Polis bugün sizi dövüyor, yarın onu dövüyor. Fakat siz hiç bir patronun dayak yediğini gördünüz mü? Siz hiç bir patronun oğlunun öldürüldüğünü gördünüz mü? Ama devrimci talebe Beyazıt meydanında öldürülüyor. TAYLAN ÖZGÜR adlı arkadaşımızı polisin kendi öldürdü.

Öyleyse arkadaşlar kavganın çapı daha büyük. Eğer sömürülmediğiniz, ezilmediğiniz mutlu bir dünya kurmak istiyorsanız, kendinizden yana, kendiniz için bir düzen kurmak, kanunları kendiniz yapıp, kendiniz uygulamak zorundasınız. Bunun başka bir çıkar yolu yoktur arkadaşlar.

yabancı patronları dize getirmek başarısını da gösterecekler dir. Bundan hiç kimsenin endişesi olmasın.

Patronların, «böl ve soy» politikası tutmayacaktır. İşçiler, çalışma ve yaşama şartları bir olduğu, birinin menfaati hepsinin menfaati olduğundan haklarını elde edebilmek için gereken mücadeleyi vermekten kaçınmıyacaklardır.

Patronların ve patron uşaklarının, bir takım güçleri ve bir takım kişileri işçilerin karşına dikme gayreti de boşuna bir oyundur. İşçiler, kendilerini en ağır şartlarda çalıştırarak soyanları ve arının balını alıp da öldürmemek için önüne şerbetli ekmek koymak kabilinden verilen ücretlerin, yaratılan, meydana getirilen değere göre ne kadar azımsanacak bir şey olduğunu, balı alanların yani onları soyanların sermaye sahibi patronlar olduklarını çok iyi bilmektedirler..

Ve iyi bilmektedirler ki: mücadeleleri bununla da bitmiyecektir. İşçiler, yarattıkları değerlerin tam sahibi olabilmek ve bu değerlerin kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda kullanılmasını sağlamak için «SİYASİ MÜCADELE»de vereceklerdir.

YAŞASIN İŞÇİLER.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ SİYASİ MÜCADELESİ.

Yakup Erdem

SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK, işçinin siyasi gazetesi. Sahibi: HÜSAMETTİN GÜVEN. Sorumlu müdür: A. HAMDİ DİNLER. 15 günde bir çıkar. Yıl: 3, sayı: 31. Fiyatı: 25 kuruş. İdare merkezi: TAPLAN kahvesi üstü. mektuplaşma adresi: P.K. 27 — ZONGULDAK. Baskı tarihi: 23.1.1971. Dizgi ve baskı: Baylan Basım ve Ciltevi İzmir Cad. No. 2/B Yenişehir - ANKARA